

Arrest

nr. 118 643 van 10 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent een soennitische pashtoun afkomstig uit het dorp Naghrak, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U liep er school tot de zesde klas. U verklaart dat u door twee vrienden uit uw dorp, (...) en (...), overtuigd werd om te werken voor de taliban. Ze spraken met u over religie en over jihad. In de negende maand van 1387 (21 november – 20 december 2008) vroegen zij u om met hen mee te gaan naar de taliban. U ging akkoord. Ze namen u mee naar een basis in Now Abad, Kunar. U kreeg daar een training. Na één maand mocht u op verlof naar huis. Na een week vroegen uw twee vrienden om terug mee te gaan,

maar u zei hen dat u niet meer wilde meegaan, omdat u schrik had gekregen. Eén week later ontving u een dreigbrief van de taliban. Hierin stond te lezen dat de taliban u zouden vermoorden als u niet terug zou keren naar Kunar. U toonde deze brief aan uw neef (...), die politiecommandant was. Hij nam u met zich mee en regelde voor u een job als soldaat bij de grenspolitie in Sarkano, Kunar. U werkte als soldaat voor de grenspolitie van 6/11/1387 (25 januari 2009) tot 22/11/1387 (10 februari 2009). Zestien dagen na uw indiensttreding vernam u via (...) dat de taliban uw broer, (...), in uw dorp vermoord hadden. De taliban hadden ook schrik dat u hen zou verraden, omdat u had geweigerd terug met hen mee te gaan. U keerde daarop terug naar uw dorp om de begrafenis van uw broer bij te wonen. U vernam toen ook dat de politie erachter was gekomen dat u in het verleden met de taliban samenwerkte. Ze dachten dat u een spion was van de taliban en daarom bij de politie ging werken. U ging niet meer naar uw werk en na drie dagen in uw dorp verhuisde u in de maand dalwa 1387 (20 januari – 19 februari 2009), omwille van uw problemen in Afghanistan met de taliban en de overheid, naar Pakistan. U huurde daar samen met uw buurman uit Afghanistan een kamer. U werkte er en studeerde er tot de negende klas. In 1390 (21 maart 2011 – 20 maart 2012) keerde u één dag terug naar Afghanistan om uw taskara in Surkhrod aan te vragen. Op een dag was u aan het werk in een winkel in Pakistan toen (...), (...) en twee andere mannen u daar zagen. Ze kwamen u zeggen dat ze daar waren om een training te volgen in Shamshatoo. Ze vroegen u opnieuw om met hen mee te gaan, maar u weigerde. Vijf dagen later kwamen ze u nog eens vragen om mee te gaan naar de training in Shamshatoo. U weigerde opnieuw. Ze werden daarom kwaad en zeiden dat ze u zouden verklikken aan de geheime politie in Pakistan, de ISI (Inter-Services Intelligence). U kreeg hierdoor schrik, omdat u vreselijke dingen had gehoord over de ISI. U zei daarom dat u met hen zou meegaan. Ze vertrokken en de volgende dag verliet u Pakistan. Door uw problemen in Pakistan keerde u in 1391 (20 maart 2012 – 19 maart 2013) terug naar Afghanistan. U verbleef vier dagen in Naghrak bij uw neef (...). Hij zei dat het niet veilig voor u was in het dorp en regelde uw vertrek uit Afghanistan. In de maand assad of sunbula 1391 (22 juli – 20 september 2012) verliet u Afghanistan. Vanuit Kabul nam u het vliegtuig naar Iran. De smokkelaar regelde hiervoor een paspoort met uw naam en foto. Via Turkije reisde u naar Griekenland waar op 17 juli 2012 uw vingerafdrukken geregistreerd werden. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk naar België waar u op 3 september 2012 aankwam en diezelfde dag asiel aanvroeg. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, uw politiebadge en enkele foto's. Daarnaast legt u een brief van het districtshoofd voor, een brief van de dorpelingen en een brief van uw politiecommandant, inclusief enveloppen en zendingsbewijzen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw relaas bevat diverse vage en oppervlakkige verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling komt te staan.

Vooreerst moeten enkele vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde rekrutering door de taliban. U verklaart dat u door (...) en (...), twee vrienden en talibanleden uit uw dorp, overtuigd werd om met hen mee te gaan naar de taliban in Kunar. Uw verklaringen over hoe zij u ervan overtuigden zich bij de taliban aan te sluiten blijven echter vaag. Zo werd u gevraagd om uit te leggen hoe zij u overtuigden. U stelt louter in vage bewoordingen dat zij gepraat hebben over religie en de verplichting om deel te nemen aan jihad. Wie meedoet aan jihad wordt een martelaar en gaat naar de hemel (CGVS, p. 9-10). Wanneer u daarop gevraagd wordt waarom u besloot met hen mee te gaan naar de taliban verklaart u enkel dat u "onder de indruk" was van wat ze zeiden (CGVS, p. 10). Deze vage en stereotiepe verklaringen overstijgen de algemeenheid niet. U werd daarom opnieuw gevraagd hoe uw vrienden u probeerden te overtuigen om mee te gaan naar Kunar. Een overtuigend antwoord hierop geeft u niet. U stelt enkel dat het hun werk was en zij experts zijn (CGVS, p. 11). Ook op de vraag welke zaken uw vrienden over religie en jihad vertelden zodat u overtuigd was om zich ook aan te sluiten bij de taliban blijft u oppervlakkig. U herhaalt opnieuw uw verklaringen dat ze over jihad gepraat hebben. U vult enkel aan dat zij een video toonden van een jongen die een zelfmoordaanslag pleegde en ze zeiden dat u uw verantwoordelijkheid diende op te nemen (CGVS, p. 11). Daarnaast zouden uw twee vrienden u ook niets speciaals hebben voorgesteld toen ze u vroegen om met hen mee te gaan. Ze zouden enkel gezegd hebben dat jullie naar Kunar, naar een commandant zouden gaan. Waarom u met hen mee moest naar Kunar om hun commandant te ontmoeten of wat u daar zou moeten gaan doen weet u echter niet (CGVS, p.11). U ontwijkt de vraag door te stellen dat jongeren daar een opleiding krijgen om later een zelfmoordaanslag te plegen. Dit zijn echter algemene verklaringen. U wordt daarom opnieuw gevraagd waarom u precies mee moest, wat hun plan was voor u. U verklaart uiteindelijk dat ze dit niet gezegd zouden hebben (CGVS, p. 11). Het is echter niet geloofwaardig dat u zou instemmen om mee te gaan zonder te weten wat u daar zou gaan doen of dat uw vrienden niet

zouden verteld hebben wat er in Kunar zou gebeuren. Al was het maar in een poging u te overtuigen om met hen mee te gaan. Bovendien is het merkwaardig dat u wel zou weten dat anderen er een opleiding kregen om later een zelfmoordaanslag te plegen, maar u niet weet welke plannen de taliban met u hadden (CGVS, p. 11). Dat u niet doorleefd en gedetailleerd kan vertellen over hoe u door uw twee vrienden overtuigd werd om met hen mee te gaan naar de taliban in Kunar doet dan ook twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen omtrent uw verblijf bij de taliban in Kunar blijven vaag. Zo verklaart u dat er propaganda gevoerd werd, maar kan u geen details geven over hoe die propaganda gevoerd werd (CGVS, p. 11, 13). De vraag werd u daarop opnieuw gesteld. Daarop antwoordt u dat u les kreeg van de taliban, een soort propaganda. Het ging over jihad (CGVS, p. 13). Dat u één maand bij de taliban verbleef, maar amper details kan geven over hoe er op die basis propaganda gevoerd werd, roept dan ook vragen op omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen desbetreffende. Daarnaast zou u geleerd hebben om een Kalasjnikov te gebruiken en diende u te lopen. Voor de rest zouden u op de basis in Kunar helemaal niets hebben gedaan (CGVS, p. 11- 12). Dat gedurende één maand bij de taliban verbleef en enkel wat gelopen zou hebben en geleerd hebben om een Kalasjnikov te gebruiken, is eveneens weinig geloofwaardig.

Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent de context waarin uw rekrutering plaatsvond uiterst beperkt. Zo stelt u dat de mensen uit uw dorp in het algemeen tegen de taliban zijn (CGVS, p. 9). Dat (...) en (...) in hun eigen dorp er dan ook in slaagden om diverse jonge mannen aan te moedigen om zich aan te sluiten bij de taliban is dan ook merkwaardig (CGVS, p. 10). Wat er met deze jongeren gebeurd is die ook aangemoedigd werden weet u verder niet (CGVS, p. 12). U zou ook niets vernomen hebben over jongeren die ook een training zouden gevolgd hebben (CGVS, p. 12). Bovendien is het ook bevreemdend dat u niet met zekerheid kan zeggen of er mensen van uw dorp aangesloten zijn bij de taliban. U houdt het op "misschien wel" en noemt (...) en (...) als talibanleden uit uw dorp (CGVS, p. 9, 11). Ook kan u de activiteiten van de taliban in uw regio en aanslagen van toen u nog in Afghanistan verbleef slechts in heel vage bewoordingen benoemen (CGVS, p. 8-9). Het enige incident dat u aanhaalt is een aanval op het districtshuis. De andere door u aangehaalde incidenten blijken dan weer te hebben plaatsgevonden na uw vertrek uit Afghanistan of tijdens uw verblijf in Pakistan (CGVS, p. 9). Nochtans verklaart u dat u de namen van enkele talibanleiders en commandanten vernam, doordat mensen spraken over incidenten en welke commandant er achter zat (CGVS, p. 9). Het is dan ook verwonderlijk dat u nauwelijks enige notie heeft van de taliban in uw regio. Uw eigen asielmotieven zijn immers onmiddellijk verbonden aan de activiteiten van de taliban in uw regio. U werd immers gerekruteerd door de taliban en ook uw broer zou gedood zijn door de taliban (CGVS, p. 10, 6). Er mag dan ook verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de activiteiten van de taliban in uw regio. Dit is echter niet gebleken, wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnt.

U verklaart vervolgens dat u na een week verlof niet meer wilde meegaan met de taliban naar Kunar. U had schrik, omdat u zag dat er mensen gemarteld werden en gedwongen werden om met de taliban samen te werken (CGVS, p. 12). Dat u na één maand training niet meer wilde samenwerken voor de taliban is merkwaardig. Zeker gezien u zich vrijwillig en uit overtuiging had aangesloten bij de taliban (CGVS, p. 10). Het is bovendien weinig geloofwaardig dat u openlijk durfde weigeren om weer mee te gaan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op de hoogte was van de wreedheden waartoe de taliban in staat is (CGVS, p. 11, 12). U verklaart zelfs dat er tijdens de propaganda verkondigd werd dat als er iemand tegen de taliban werkt hij gedood zal worden (CGVS, p. 13). Toch zou u gewoon tegen de talibanleden die u kwamen halen om te vertrekken gezegd hebben dat u niet meer wilde meegaan (CGVS, p. 17). Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat uw rekrutering door de taliban niet geloofwaardig is.

Aangezien uw rekrutering door de taliban niet geloofwaardig is, is het ook niet geloofwaardig dat u omwille van uw weigering om terug met hen mee te gaan, een dreigbrief van de taliban ontvangen zou hebben en u zich daarop zou aangesloten hebben bij de grenspolitie om bescherming te krijgen (CGVS, p. 13, 17-18). De dreigbrief die u van de taliban ontving, legt u ook niet voor, ondanks dat deze bij uw familie lag (CGVS, p. 21).

Daarnaast kunnen uw verklaringen omtrent uw beweerde tewerkstelling voor de Afghaanse grenspolitie als soldaat in Sarkano, Kunar niet overtuigen. Eerst en vooral moet er worden opgemerkt dat u slechts 16 dagen voor de grenspolitie gewerkt zou hebben en u slechts de laagste graad had, namelijk soldaat (CGVS, p. 14). Bovendien hebt u nooit aan operaties deelgenomen (CGVS, p. 15-16). U was volgens uw taskara 19 in 1390 (2011-2012), waaruit blijkt dat u minderjarig was bij uw indiensttreding bij de politie op 6/11/1387 (25 januari 2009) (CGVS, p.14). Dat u als minderjarige bij de Afghaanse autoriteiten aan de slag kon, is merkwaardig. De foto's die u van uw werk bij de grenspolitie voorlegt vormen verder geen bewijs van deze werkzaamheden (CGVS, p. 21). Uit de foto's is namelijk niet af te leiden in welke context en wanneer deze getrokken zijn. U legt verder een brief voor waarvan u beweert dat het om een bevestigingsbrief gaat van uw tewerkstelling geschreven door de commandant

van het peloton, Abdul Qayum (CGVS, p. 21). Dit blijkt niet helemaal overeen te stemmen met de vertaling. Daaruit blijkt immers dat de brief, opgesteld op 22/11/1387 (10/02/2009), stelt dat u het werk verliet zonder voorafgaande kennisgeving en sindsdien afwezig bent. Er wordt gevraagd aan de betrokken diensten om de gepaste actie te ondernemen. Dit is echter merkwaardig gezien u immers verklaart dat u uw werk verliet om de begrafenis van uw broer bij te wonen (CGVS, p. 13). U woonde deze samen bij met uw neef (...) (CGVS, p. 19). Dat de kandak in Kunar hiervan niet op de hoogte zou zijn is dan ook niet geloofwaardig, gezien uw neef er volgens u immers een commandant was (CGVS, p. 13, 15). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw werkzaamheden bij de grenspolitie alsook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u enige kennis heeft over de grenspolitie in Kunar is geen bewijs van uw werkzaamheden. Immers, u kan deze kennis ook elders opgedaan hebben, eventueel via uw neef (...), die volgens u daar werkzaam was.

U hebt uw vrees voor de Afghaanse autoriteiten, omdat zij te weten kwamen dat u actief geweest was bij de taliban en volgens hun een spion was van de taliban, wat op zich al betwist wordt, verder ook niet aannemelijk gemaakt (CGVS, p. 17, 19, 21). Zo is het niet logisch dat u, als u daadwerkelijk de autoriteiten in Afghanistan zou vrezen, terugkeerde vanuit Pakistan naar Afghanistan in 1390 (2011-2012) om een taskara aan te vragen bij het district in Surkhrod, waarvan u afkomstig bent (CGVS, p. 4-5). Daarnaast keerde u in 1391 (2012-2013) nog eens terug naar Afghanistan waarna u het land verliet per vliegtuig met een Afghaans paspoort op uw naam en met uw eigen foto (CGVS, p. 5, 22). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook uw vrees voor de autoriteiten in Afghanistan volledig.

Tot slot zijn er nog enkele bijkomende elementen die de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban in Surkhrod, die u bedreigden omdat u weigerde zich weer bij hen aan te sluiten, verder ondermijnt (CGVS, p. 17-18, 19-21). Zo is het niet aannemelijk dat u, als u daadwerkelijk de taliban zou vrezen, nadat u vernam dat uw broer gedood werd door de taliban volgens u omdat u geweigerd had om terug te keren naar de taliban, terugkeerde naar uw dorp en er drie dagen verbleef om de begrafenis van uw broer bij te wonen (CGVS, p. 6, 18). U nam hierdoor immers een serieus risico, ook al verklaart u dat u he veilig vond omdat uw neef de politiecommandant met zijn bodyguards erbij was (CGVS p. 19). Zoals algemeen bekend zijn politiefunctionarissen immers vaak ook een doelwit van de taliban. Om diezelfde reden is het ook niet geloofwaardig dat u, ondanks alles, vanuit Pakistan tot twee maal toe bent teruggekeerd naar uw district. In 1391 zou u bovendien ook vier dagen bij uw neef doorgebracht hebben, die eveneens in Naghrak woonachtig is (CGVS, p. 5). Immers, de taliban die u gerekruteerd hadden en bedreigden waren van uw dorp afkomstig, waardoor u door terug te keren naar uw dorp een enorm risico nam (CGVS, p. 9, 20). Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban volledig. Bijkomend verklaart u nog dat u de twee talibanleden van uw dorp die u gerekruteerd hadden, na een verblijf van vier jaar in Pakistan, twee maal ontmoet hebt in de winkel in Pakistan waar u werkte (CGVS, p. 9, 20). Zij hebben u toen opnieuw gevraagd om met hen mee te gaan (CGVS, p. 20). Het is dan ook niet aannemelijk dat deze talibanleden na hun gesprek met u gewoon zouden weggegaan zijn. Zeker gezien u in het begin weigerde om met hen mee te gaan (CGVS, p. 20). U was namelijk al eens kunnen ontsnappen. Iets wat ze ongetwijfeld niet een tweede maal zouden laten gebeuren. Bovendien hadden de taliban uw broer al vermoord en verklaart u dat uw familie tijdens uw verblijf in Pakistan lastig gevallen werd door deze twee talibanleden. Ze kwamen naar u informeren, omdat ze naar u op zoek waren (CGVS, p. 19). In dit opzicht is het ook niet geloofwaardig dat die twee vrienden geen enkele concrete afspraak met u gemaakt hebben toen u uiteindelijk onder druk wel akkoord ging om weer met hen mee te gaan (CGVS, p. 20). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vrees voor de Afghaanse autoriteiten en uw vrees voor de taliban. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara dient hoogstens als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Deze worden echter niet betwist. De brief in verband met uw werk en de foto's werden hierboven al besproken. Daarnaast legt u nog een brief voor van het districtshoofd en van de Malik/dorpelingen. U verklaart dat deze brieven over uw familieleden handelen. Ze zouden spoorloos zijn (CGVS, p. 21). Deze brieven vermelden echter nergens wat de reden van hun of uw verdwijning zou zijn en bovendien zijn het privédocumenten die gezien hun gesolliciteerd karakter geen objectieve bevestiging vormen van de problemen die u beweert te hebben gehad in Afghanistan en Pakistan. Bovendien blijkt de brief, waarvan u beweert dat het van het dorpshoofd is, in de eerste plaats gericht te zijn aan het districtshoofd, waar hij later op antwoordt. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder. Verder vermeldt deze brief, gericht aan het dorpshoofd, dat uw vader zich morgen, 2/10/1388 (23 december 2009), dient aan te melden. Deze datum is echter tegenstrijdig aan de (voorgedrukte) datum in de hoofding van de brief, namelijk 1389 (21/03/2010-20/03/2011). Deze vaststellingen doen dan ook twijfelen aan de echtheid van dit document. Bijkomend

kan nog worden opgemerkt dat documenten, zoals de documenten van uw werk (foto's, badge, brief), de brieven van het dorps hoofd en de dorpelingen, slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is. Tot slot blijkt ook uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar u over een intern vluchtalternatief beschikt, in casu de stad Kabul.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jonge gezonde geschoolde man bent, die in staat is te werken. Bovendien spreekt u Pashtou, Dari en Engels (CGVS, p. 4, 10, 13). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Ook beschikte u, met de hulp van uw neef (...), over voldoende financiële middelen, namelijk 10 000 dollar, om uw reis naar Europa te financieren (CGVS, p. 20 en DVZ verklaring, vraag 34). Bovendien hebt u enkele jaren zelfstandig kunnen wonen, werken en studeren in Pakistan (CGVS, p. 4-5). Dit toont een hoge mate van zelfredzaamheid aan. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met en uw vrees voor de taliban maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban u ook in andere delen van Afghanistan zouden viseren (CGVS, p. 20). Gezien ook uw vrees voor de overheid niet geloofwaardig is bevonden, zijn er, vanuit het kader van uw asiëldossier bekeken, bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 c), artikel 9 lid 1 en artikel 10, lid 1 b) van richtlijn 2004/83/EG, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas om reden dat: (i) verzoeker slechts vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde over zijn beweerde rekrutering door de taliban evenals over zijn verblijf in een taliban-kamp te Kunar en (ii) verzoeker weinig overtuigende verklaringen aflegt met betrekking tot de context waarin de rekrutering plaatsvond, (iii) verzoeker nauwelijks enige notie heeft over de taliban in zijn regio en de aanslagen en activiteiten van de taliban slechts in vage bewoordingen kan benoemen, (iv) het weinig geloofwaardig is dat verzoeker openlijk durfde weigeren nog langer mee te gaan met de taliban, (v) verzoekers voorgehouden werkzaamheden bij de Afghaanse grenspolitie niet geloofwaardig zijn gezien verzoeker op dat ogenblik minderjarig was en de inhoud van de documenten die hij daartoe voorlegt niet strookt met zijn verklaringen en (vi) de vaststelling ten slotte dat verzoeker vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan om een taskara en reispaspoort te laten aanmaken elke vrees ten aanzien van zijn nationale overheid ondergraaft. Omwille van het geheel van deze motieven concludeerde de bestreden beslissing dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken noch ten aanzien van de autoriteiten van zijn land van herkomst, noch ten aanzien van de taliban.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift: *"commissaris-generaal haalt aan dat ze twijfels hebben omtrent de herkomst van verzoeker. Verzoeker heeft op verschillende vragen omtrent zijn regio kunnen antwoorden. Hij geeft zelf toe dat hij op sommige vragen van zijn regio niet heeft kunnen antwoorden. Men kan ook niet van verzoeker verwachten dat hij iedereen van zijn regio kent."*

Dit motief klaarblijkelijk tot stand gekomen door onzorgvuldig knip- en plakwerk is geenszins terug te vinden in de bestreden beslissing. Er wordt derhalve niet verder op ingegaan.

De overige motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de vluchtelingenstatus die allen steun vinden in het administratief dossier worden op geen enkele wijze weerlegd door verzoeker zodat

zij onverminderd overeind blijven en door de Raad beschouwd worden als zijnde hier hernomen. Verzoekers asielrelaas is ongeloofwaardig, verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk vervolging te vrezen in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Kabul, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij een jonge gezonde geschoolde man is die Pashtou, Dari en Engels spreekt en dat hij gedurende enkele jaren gewerkt en gestudeerd heeft in Pakistan, ervaring en vaardigheden die zijn kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Bovendien beschikte verzoeker over voldoende financiële middelen (10 000 dollar) om zijn reis naar Europa te financieren waardoor er kan van uitgegaan worden dat verzoeker niet onbemiddeld is. Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Kabul te vestigen.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker na op enige wijze kritiek te leveren op de veiligheid of de redelijkheid van het interne hervestigingsalternatief in Kabul, doch beperkt hij zich tot een betoog over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, hetgeen hij staft met citaten uit rapporten van de Nederlandse overheid. Gezien het betoog niet ingaat op de veiligheidssituatie in Kabul en evenmin argumenten aanreikt die vermogen aan te tonen dat het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief aldaar in zijn hoofde onredelijk is, kan dit geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte heeft aan internationale bescherming.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER